

Lp.	Stanowisko służbowe	Stawka dodatku służbowego
Powiatowa komenda straży pożarnych:		
1.	Starszy podoficer	b
Oficerskie szkoły pożarnicze i technika pożarnicze:		
1.	Młodszy oficer	a
2.	Starszy podoficer	b
Podoficerskie szkoły pożarnicze:		
1.	Młodszy oficer	a
2.	Starszy podoficer	b
Zawodowe straże pożarne w m. st. Warszawie i m. Łodzi:		
1.	Młodszy oficer, brygadzysta-rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu starszego podoficera	a
2.	Starszy podoficer, rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu podoficera	b
Zawodowe straże pożarne zatrudniające od 200 do 500 osób:		
1.	Młodszy oficer, brygadzysta-rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu starszego podoficera	a
2.	Starszy podoficer, rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu podoficera	b
Zawodowe straże pożarne zatrudniające od 100 do 200 osób:		
1.	Młodszy oficer, brygadzysta-rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu starszego podoficera	a
2.	Starszy podoficer, rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu podoficera	b
Zawodowe straże pożarne zatrudniające do 100 osób:		
1.	Młodszy oficer, brygadzysta-rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu starszego podoficera	a
2.	Starszy podoficer, rzemieślnik wykwalifikowany w stopniu podoficera	b
Pogotowie zawodowe straży pożarnych:		
1.	Starszy podoficer, rzemieślnik wykwalifikowany	b

§ 5. 1. Członkowi K.T.P. przysługuje tylko jeden dodatek funkcyjny. W razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych uprawnionemu służy prawo wyboru.

2. Dodatek funkcyjny nie przysługuje w okresie stanu nieczynnego, zawieszenia w pełnieniu służby oraz na czas przerwy przekraczającej trzy miesiące w pełnieniu służby z innych powodów.

§ 6. Do dodatków służbowych, jak również w razie zbiegu tytułów do dodatku funkcyjnego i służbowego stosuje się odpowiednio przepisy § 5.

§ 7. Członkom K.T.P. pełniącym służbę na obszarze m. st. Warszawy przysługują się dodatki lokalne w wysokości ustalonej w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych (Dz. U. z 1949 r. Nr 14, poz. 82 i z 1953 r. Nr 5, poz. 8).

§ 8. Członkom K.T.P. pełniącym służbę na obszarze miast: Elbląga, Gdańska, Gdyni, Sopotu, Szczecina oraz powiatów: elbląskiego, gdańskiego, wejherowskiego, szczecińskiego i wolińskiego przysługują się dodatki lokalne w wysokości ustalonej w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych (Dz. U. z 1949 r. Nr 14, poz. 82 i z 1953 r. Nr 5, poz. 8).

§ 9. 1. Członkom K.T.P. zatrudnionym według systemu: 24 godziny służby, 24 godziny wolne od służby z dodatkowymi 12 godzinami wolnymi od służby tygodniowo przysługuje dodatek zryczałtowany za godziny nadliczbowe w wysokości 50% uposażenia zasadniczego dla nie otrzymujących dodatku funkcyjnego lub służbowego oraz w wysokości 20% dla otrzymujących jeden z tych dodatków.

2. Członkom K.T.P. zatrudnionym według systemu określonego w ust. 1, z tym że nie korzystają dodatkowo z 12 godzin wolnych od służby tygodniowo, przysługuje ponadto dodatek zryczałtowany za godziny nadliczbowe w wysokości 25% uposażenia zasadniczego.

§ 10. Członkom K.T.P. zatrudnionym zgodnie z obowiązującym czasem pracy w danej jednostce, lecz zobowiązanym poza normalnym czasem pracy do służby operacyjnej (pełnienie służby inspekcyjnej, dyżury i udział w akcjach ratowniczych) przysługuje oprócz dodatku funkcyjnego lub służbowego dodatek zryczałtowany w wysokości 20% uposażenia zasadniczego. Nie dotyczy to pracowników zatrudnionych w systemie służby określonej w § 9.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Finansów.

§ 12. Tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawach unormowanych w rozporządzeniu.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 lipca 1955 r.

w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych.

Na podstawie art. 5 i 7 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz art. 12 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. z 1949 r. Nr 46, poz. 340 i z 1951 r. Nr 31, poz. 239) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następującą tabelę stanowisk, zasadniczego uposażenia miesięcznego i dodatków funkcyjnych dla pracowników państwowych komisji arbitrażowych zatrudnionych w dziale orzecznictwa:

Lp.	Stanowisko	Zasadnicze uposażenie miesięczne w złotych	Dodatek funkcyjny w złotych
a) Główna Komisja Arbitrażowa			
1.	Wiceprezes Głównej Komisji Arbitrażowej	3500	600
2.	Dyrektor zespołu arbitrów, dyrektor Biura Orzecznictwa	2600 — 3200	450
3.	Arbiter państwowy	2600 — 3200	200
4.	Starszy rzecznik arbitrażu	2000 — 2400	—
5.	Rzecznik arbitrażu	1400 — 1800	—
6.	Starszy asesor arbitrażu	1100 — 1500	—
7.	Asesor arbitrażu	750 — 950	—
b) Okręgowe komisje arbitrażowe			
1.	Prezes okręgowej komisji arbitrażowej	2200 — 2700	600
2.	Wiceprezes okręgowej komisji arbitrażowej	1600 — 2000	400
3.	Arbiter okręgowy kierownik zespołu	1600 — 1800	250
4.	Arbiter okręgowy	1400 — 1800	—
5.	Starszy asesor arbitrażu	1100 — 1500	—
6.	Asesor arbitrażu	750 — 950	—

§ 2. Prezes Państwowej Komisji Etatów może zezwolić na wniosek Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej na utworzenie czasowego stanowiska nie przewidzianego w tabeli i określić wysokość zasadniczego uposażenia miesięcznego, jak również wysokość dodatku funkcyjnego przywiązanego do tego stanowiska.

§ 3. Wysokość zasadniczego uposażenia miesięcznego dla poszczególnych pracowników objętych tabelą ustala Prezes

Głównej Komisji Arbitrażowej w granicach wskazanych w tabeli dla danego stanowiska.

§ 4. Przy mianowaniu, powołaniu (przyjęciu do pracy) lub delegacji przyznaje się zasadnicze uposażenie miesięczne w najniższej wysokości przewidzianej tabelą dla danego stanowiska.

§ 5. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej może przyznać pracownikowi przy mianowaniu lub powołaniu (przyjęciu do pracy) wyższe zasadnicze uposażenie miesięczne od najniższego przewidzianego dla danego stanowiska, jeżeli pracownik posiada praktykę w zakresie czynności bezpośrednio związanych z jego stanowiskiem lub gdy tego wymagają ważne względy służbowe.

§ 6. Przy mianowaniu lub powołaniu (przeniesieniu) na wyższe stanowisko przyznaje się pracownikowi zasadnicze uposażenie miesięczne w wysokości nie niższej od uposażenia ostatnio przez niego pobieranego.

§ 7. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej może w wyjątkowych przypadkach w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów przyznać pracownikowi zasadnicze uposażenie miesięczne w granicach przewidzianych tabelą dla stanowiska bezpośrednio wyższego od stanowiska zajmowanego przez pracownika.

§ 8. Pracownikom arbitrażu objętym rozporządzeniem (§ 1) nie przysługują inne dodatki do zasadniczego uposażenia miesięcznego poza dodatkiem funkcyjnym ustalonym w niniejszym rozporządzeniu.

§ 9. Pracownicy objęci rozporządzeniem (§ 1) zachowują prawo do uposażenia ostatnio pobieranego, jeżeli łącznie z dodatkami jest ono wyższe od przewidzianego rozporządzeniem dla danego stanowiska.

§ 10. W zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1950 r. w sprawie tabeli stanowisk, zasad zaszeregowania, dodatków funkcyjnych i służbowych pracowników państwowych komisji arbitrażowych (Dz. U. Nr 5, poz. 41).

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Finansów.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

163

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 27 czerwca 1955 r.

w sprawie zatwierdzenia norm państwowych ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny, dotyczących włókiennictwa.

Na podstawie art. 13 ust. 2 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. Nr 15, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się jako normy państwowe (PN) obowiązujące na całym obszarze Państwa następujące normy ustalone przez Polski Komitet Normalizacyjny:

Lp.	Numer normy	Tytuł normy	Data ustalenia normy
1	55/P—04664	Kontrola jakości wyrobów włókienniczych. Przędza wełniana. Wyznaczanie zawartości tłuszczu.	16 kwietnia 1955 r.
2	54/P—04752	Kontrola jakości surowców włókienniczych. Kokony przemysłowe jedwabnika morwowego. Wyznaczanie wymiarów.	11 listopada 1954 r.